

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

INTRODUCERE
Astronin Astrofilus

INIȚIERE ÎN ASTROLOGIA EVOLUȚIEI

*Tratat practic de astrologie tradițională,
spirituală și karmică*

editura
ganesha
2017

CUPRINS

Introducere 3

PRIMA PARTE – Astronomie și astrologie

CAPITOLUL I – Astrologia 11

Istoria astrologiei 11

Nașterea astrologiei moderne 13

Termeni de vocabular astrologic 17

Aplicații astrologice 19

CAPITOLUL II – Astronomia 21

Universul vizibil 21

Energiile celeste 23

CAPITOLUL III – Trasarea unei teme astrologice 28

Materiale necesare 28

Rectificarea orei de naștere 29

Calculul orei siderale de naștere 30

Cum să alcătuim o temă astrologică 31

Aspecte armonioase și aspectele disonante (sau dinamice) 36

PARTEA A DOUA – Universul interior

CAPITOLUL IV – Roata vieții 41

Domeniile cuaternare elementare 41

Simbolistica universului interior 44

CAPITOLUL V – Elementele 53

Cuvinte cheie pentru elemente 53

Calitățile elementelor 56

CAPITOLUL VI – Guvernatorii energetici 61

Guvernatorii semnelor 61

Planetele și corpurile subtile 64

Guvernatori secundari 67

CAPITOLUL VII – Sectoarele vieții 69

CAPITOLUL VIII – Nodurile lunare 74

Rolul social ocult al ființei 75

Semnificația nodurilor lunare în funcție de semne și case 76

Interpretarea Nodului Nord 81

PARTEA A TREIA – Astro-psihologia

CAPITOLUL IX – Temperamentele astrologice 84

Planete și funcții psihologice 84

Temperamentele definite de către Le Senne 85

Funcțiile definite de Jung 88

CAPITOLUL X – Dualitatea solar-lunară 89

Dinamica solară 89

Semnificația lunară 92

Cele opt cadrane lunare 95

Al șaselea cadran: cea de-a doua cuadratură spre ultima diviziune 96

CAPITOLUL XI – Temperamentele planetare 99

Temperamentul mercurian 99

Dinamica venusiană 101

Energia marțiană 102

Relațiile dintre planetele rapide 104

Planetele lente 106

Spațiul jupiterian 106

Asocierea lui Jupiter cu planetele rapide 108

Viața și moartea saturnianului 109

Relația lui Saturn cu planetele rapide 112

Transcendența uraniană 114

Uranus și planetele rapide 116

Diluarea neptuniană 119

Neptun și planetele rapide 121

Dezintegrarea plutoniană 123

CAPITOLUL XII – Interciclurile planetare 127

Calculul intercyclurilor 127

Semnificația intercyclurilor planetelor lente 129

CAPITOLUL XIII – Neptun-Pluto, o teorie pentru astrologia mondială 133

Teoria marilor concentrări de planete 133

Viața și moartea civilizațiilor 135

CAPITOLUL XIV – Semnele astrologice 141

CAPITOLUL XV – Semnăturile de bază ale sănătății 156

Energiile planetare și planul vital 156

Semnătura de bază 157

Importanța caselor a VI-a și a XII-a 160

Cum se procedează 160

PARTEA A PATRA – Analiza astrologică

CAPITOLUL XVI – Analiza temei 165

Ciclurile planetare universale 165

Ciclul de șapte ani 167

Cum putem folosi aceste cicluri? 169

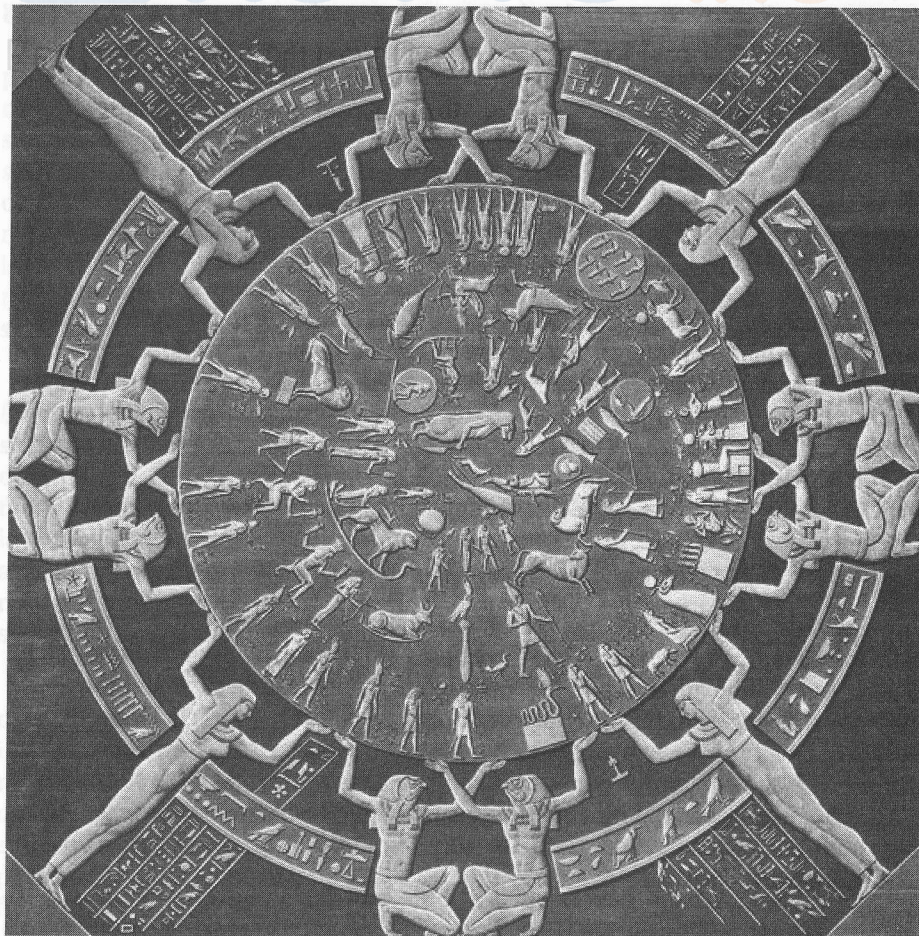
Cum să simțim o temă astrologică? 171

Semnificația tranzitelor 173

Tranzitele esențiale 176

Metode complementare de analiză a temei 178

CAPITOLUL XVII – Cum să realizăm o consultație astrologică 182

Zodiacul de la Dendera, epoca ptolemeică (originalul se găsește astăzi la Muzeul din Cairo).

PRIMA PARTE ASTRONOMIE ȘI ASTROLOGIE

CAPITOLUL I

ASTROLOGIA

Istoria astrologiei

Din clipa în care oamenii s-au trezit la teama de Dumnezeu, ei au privit spre cer, spre acel univers incomprehensibil, și au constatat mișcarea aparentă a stelelor.

Fără îndoială, primele noțiuni de bine și de rău au fost legate de zi și de noapte, de soarele care strălucește sau care este acoperit, de căldură și frig, de luna plină (sinonim al luminii și siguranței) și luna nouă (sinonim al obscurității și angoasei). Este evident că astronomia, ca de altfel și astrologia, s-au născut din observațiile oamenilor din Antichitate, care nu aveau la îndemână decât variațiile aparente ale Căii Lactee pentru a-i ghida.

Termenul „Zodiac” vine de la grecescul *zodon*, care înseamnă „animale mici”. Observând mersul constelațiilor care se găsesc în câmpul eclipticii, omul a putut să constate revenirea lor periodică și să marcheze începutul anotimpurilor. Stelele care alcătuiesc constelațiile pot să creeze efectiv iluzia unor animale care își urmează cursul etern pe cer. Această interpretare a zodiacului s-a impus de altfel și la chinezi, care au păstrat simbolistica animalelor pentru semnele zodiacului. Este foarte posibil ca originea celor două astrologii să fie una comună și să provină dintr-o tradiție mult mai veche, care și-a găsit refugiul în grupul indo-european, în urmă cu mai multe milenii. Nomadismul perioadei a făcut posibilă transmisia dintr-o zonă în alta, spre est și spre vest. Este un fapt sigur că astrologia care a luat naștere în nordul Indiei la începutul mileniului al II-lea î.C., și care a dat naștere anterior astrologiei inițiatice tibetane, este înrudită cu astrologia care i-a îngăduit

regelui Sargon, din străvechea Mesopotamie, în mileniul al III-lea î.C., să-și afle propriul destin cu ajutorul preoților-astrologi.

La aceea vreme, preoții erau totodată și astrologi, medici, savanți, și întreaga cultură era concentrată în jurul templelor, așa cum în Evul Mediu, călugării din Europa occidentală aveau să devină păstrătorii culturii greco-romane, aneantizată de invaziile barbare.

Iar aici nu vorbim despre empirism. Întrucât chinezii, în urmă cu peste 5.000 de ani, se orientau în deșert cu ajutorul busolelor mecanice, busole care erau atât de sofisticate, încât nici cei mai buni tehnicieni din zilele noastre nu reușesc să le reproducă.

Egiptul a luat și el parte la această concepție comună. În timpul lui Ramses al II-lea, marele promotor al acestei științe, au fost fixate semnele cardinale (Berbecul, Balanța, Racul și Capricornul) care să marcheze începuturile anotimpurilor. Iar zodiacul de la Dendera, pe care se regăsește înscris fenomenul de precesie al echinoctiilor, dovedește că anticii cunoșteau cât se poate de bine Marele An. Acest monument de origine ptolemeică (secolul al III-lea î.C.) poartă în sine, conform părerii anumitor experți, mențiunea unui punct situat în constelația Leului, care indică un eveniment ce s-ar fi produs acum peste 10.000 de ani î.C.

Curând după aceea, s-a ajuns la cunoașterea mișcărilor directe și retrograde ale astrelor, s-a observat variația mărimii planetelor, s-a alcătuit catalogul stelelor fixe și s-a atribuit acestor puncte strălucitoare, care erau totuși familiare, calități conferite anterior zeităților terestre. Aceasta însemna că pentru antici, Pământul era centrul universului. Iar astrologia s-a fundamentat pe acest geocentrism, considerând casa noastră ca fiind centrul lumii, un fel de pol receptor al energiilor cosmice. Acesta este astrologia studiată și în zilele noastre de marea majoritate a practicienilor, chiar dacă recente descoperiri din astronomie, care au determinat mult mai precis distanța dintre planete și Soare, dar și masele lor, ne-au permis să observăm cu mai multă acuratețe influențele lor asupra Pământului, bazate pe normele heliocentrice.

Astrologia heliocentrică (cea care ia Soarele drept punct de referință) rămâne o știință destul de minoră: au fost calculate efemeridele, care satisfac fără îndoială mult mai mult astronomii contemporani, decât o făceau datele geocentrice. Însă, ai domă astrologilor din vechime, și astrologii moderni trebuie să acționeze prin tatonări, verificări, teste, teme comparate, analiza a mii de cazuri, înainte de a putea defini liniile mari ale unei astrologii heliocentrice satisfăcătoare.

În apărarea astrologiei geocentrice, am putea spune că mișcarea aparentă a astrelor în jurul Pământului este cea care pare să inducă o anumită constantă de comportament și de destin pentru cei care primesc influența lor în prima clipă a vieții, imediat la nașterea lor în această lume. Aceasta a fost concluzia a mii de ani de observații care au dat naștere astrologiei, disciplină asupra căreia se apleacă și specialiștii din zilele noastre, și ale cărei rezultate sunt de altfel incontestabile. În cel mai bun caz, astrologia heliocentrică, experimentală, este complementară astrologiei geocentrice, ele nu se contrazic, în viitor fiind posibil să realizăm multiple verificări ale temelor tradiționale, mai ales dacă dispunem și de instrumentele astrologice necesare. Iar în cele ce urmează, vom studia câteva dintre ele.

Nașterea astrologiei moderne

În secolul al II-lea î.C., marele astronom grec Hipparh a împărțit cercul în 360 de grade, determinând cu exactitate progresia Soarelui, a făcut clasificări și a formulat legile precesiei echinoctiilor, organizând de asemenea și primul catalog al stelelor. El este cel care a descoperit faptul că planetele evoluează mereu în aceeași regiune a cerului, că nu se îndepărtează niciodată de o anumită angularitate în raport cu o linie vizibilă. Plecând de la aceste observații, se poate ulterior calcula longitudinea planetelor, ascensia lor, declinația lor în raport cu acest cerc fictiv. Aceste date sunt utilizate mereu de către astrologii exigenți pentru determinarea variațiilor în ceea ce privește influența unei planete în funcție de poziția ei de moment în planul eclipticii.

La acea vreme, se cunoșteau nu doar cele două luminarii și planetele strălucitoare observabile cu ochiul liber (Mercur, Venus, Marte și Jupiter), ci și existența lui Saturn. Iar atributele care le-au fost conferite corespund acestor observații:

Soarele: viață, căldură, forță, activitate. Prin extensie: vitalitate, noroc, bogăție; astru regal, care este astrul regilor și al învingătorilor.

Luna: securitate, noapte, influență mediumică. Și prin extensie: cămin, mamă, materie, secret care este sinonim cu sacru, prin urmare și cu inițierea.

Mercur: parcursul său rapid l-a făcut să fie asociat cu rapiditatea, cu mișcarea. Iar apoi, prin extensie, cu gândirea, cu mintea.

Venus: strălucitoare pe cer, cu o lumină liniștitoare, este asociată frumuseții, artei și iubirii.

Pământul: hrană, refugiu, viață psihică, iar apoi, prin extensie, maturitate, recoltă interioară.

Marte: culoarea sa roșie a făcut să-i fie atribuite focul, violența, iar ulterior ideea de război, conflict, agresivitate, energie, forță fizică.

Jupiter: impunător, în ciuda distanței la care se află și a mersului său lent, a devenit sinonim cu autoritate, de unde și alte cuvinte atribuite precum: părinte, maestru, înțelepciune, justiție. Planeta a primit numele de Dhyaus Pitar, părintele Eterului, maestrul spiritului, regele zeilor din tradiția indo-europeană.

Saturn: obscur, practic invizibil, limita aparentă a sistemului solar, primește atributele maestrului limitei vieții, Cronos, timpul. El este noaptea, teama, moartea, destinul, incomprehensibilul. S-a ajuns astfel să se ignore splendoarea acestei planete, perlă a sistemului solar.

Astfel, tradiția astrologică s-a prelungit mai departe, în timp. Biserica creștină timpurie și arabii, faimoși matematicieni și savanți ai Evului Mediu, au practicat-o în mod curent. Ceasul și astrolabii hidraulici au permis realizarea de calcule astronomice de o precizie remarcabilă. Tehnologia folosită pentru construirea observatorului din Hunan, în China, în jurul anului 1090, nu fusese depășită de Europa secolului al XVII-lea.

În secolul al XIII-lea, biserica creștină a condamnat practicarea astrologiei, considerând această cunoaștere ca făcând parte dintre științele diavolului, obligând astrologii să lucreze în clandestinitate. Însă de-a lungul secolelor, fiecare astrolog a îmbogățit datele deja acumulate. Ptolemeu este cel care a definit planetele strălucitoare ca fiind benefice, iar celelalte ca fiind malefice. El este cel care a atribuit calități benefice sau nefaste aspectelor dintre astre, în funcție de unghiul dintre ele. Acesta determină asociațiile benefice dintre planetă și semnul zodiacal (domiciliile) și poziționarea nefastă (exilurile). Mulți astrologi încă mai folosesc aceste noțiuni, care au fost îmbogățite din punctul de vedere al interpretării și care nu sunt încă definitive.

Apoi a venit Newton cu legile gravitației universale. Acestea au permis determinarea masei planetelor, a forței de atracție a Soarelui și a corpurilor celeste. El a pus în valoare perturbările din magnetismul planetelor prin interacțiunea cu altele, aflate în vecinătatea lor. Arătând că unghiul dintre corpurile celeste juca un anumit rol în aceste perturbări, Newton a demonstrat aspectele afirmate de către Ptolemeu. Întrucât planetele se influențează reciproc din punct de vedere magnetic, se poate cu ușurință deduce din aceasta că nici ființele nu scapă de influența acestor perturbări. Medicina actuală recunoaște influențele Soarelui, Lunii și eventual ale planetei Mercur asupra influxului nervos... Îi mai rămân totuși de făcut încă niște pași în direcția astrologiei, care ia în considerare toate aceste perturbări magnetice.

În ceea ce-l privește pe Copernic, el a poziționat Soarele în centrul Universului nostru, și aceasta chiar cu riscul de a-și pune viața în pericol, calculând distanța stelelor și a planetelor față de Pământ, cu o precizie adesea remarcabilă. El a determinat viteza de revoluție a fiecărei planete, deschizând calea către cercetare pentru astronomul danez Tycho Brahe, care a realizat măsurători precise ale poziționării planetelor în planul eclipticii.

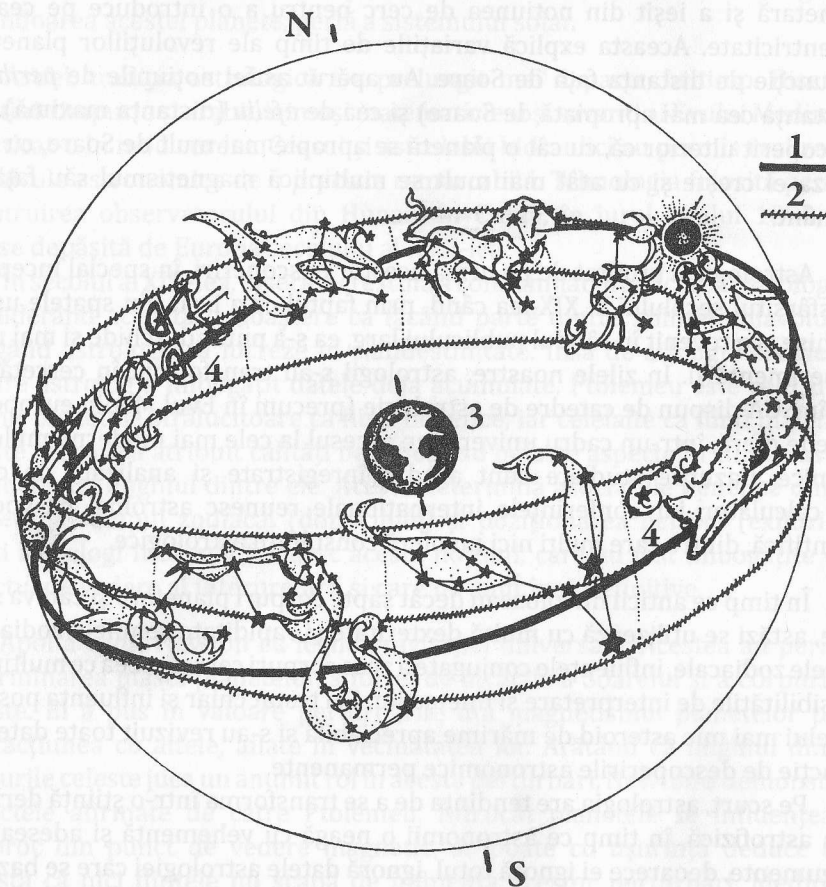
Bazându-se pe aceste realizări, Kepler a descoperit mișcarea ecliptică planetară și a ieșit din noțiunea de cerc pentru a o introduce pe cea de excentricitate. Aceasta explică variațiile de timp ale revoluțiilor planetare în funcție de distanța față de Soare. Au apărut astfel noțiunile de *periheliu* (distanța cea mai apropiată de Soare) și cea de *afeliu* (distanța maximă). S-a descoperit ulterior că, cu cât o planetă se apropie mai mult de Soare, cu atât viteza ei crește și cu atât mai mult se multiplică magnetismul său față de Pământ.

Astrologia a profitat de pe urma acestor descoperiri, în special începând cu sfârșitul secolului al XIX-lea când, prin faptul că a ieșit din spatele ușilor închise și a revenit în rândul publicului larg, ea s-a putut deschide și mai mult experimentării. În zilele noastre, astrologii s-au transformat în cercetători, iar în SUA dispun de catedre de astrologie (precum în Evul Mediu european) care le oferă, într-un cadru universitar, accesul la cele mai moderne mijloace tehnice. Cazurile studiate sunt așadar înregistrate și analizate de către un calculator, iar conferințele internaționale reunesc astrologi cu vocație științifică, dintre care mulți nici nu oferă consultații astrologice.

În timp ce anticii nu foloseau decât șapte corpuri planetare și câteva stele fixe, astăzi se utilizează cu multă dexteritate și rapiditate semnele zodiacale, casele zodiacale, influențele conjugate a zece corpuri cerești, ceea ce multiplică posibilitățile de interpretare și finețea lor. S-a testat chiar și influența posibilă a celui mai mic asteroid de mărime apreciabilă și s-au revizuit toate datele în funcție de descoperirile astronomice permanente.

Pe scurt, astrologia are tendința de a se transforma într-o știință derivată din astrofizică, în timp ce astronomii o neagă cu vehemență și adesea fără argumente, deoarece ei ignoră totul, ignoră datele astrologiei care se bazează pe magnetismul sistemului solar. Cele două științe gemene ale Antichității sunt astăzi surori dușmance. Și poate pe drept cuvânt. Deoarece, dacă ciclurile planetare acordate la astrofizică au permis menționarea într-un mod interesant a anumitor elemente de astrologie judiciară, astrologia tradițională nu avea nimic în comun cu o știință matematică, așa cum este

astrologia înțeală astăzi în lumea occidentală. Astrologia occidentală, uitându-și rădăcinile, a sfârșit prin a confunda energiile planetare cu planetele și corpurile cerești în sine. Ea și-a pierdut fundamentele și pare că studiază influența unor bolovani, ignorând faptul că magnetismul celest este deopotrivă fizic și simbolic în astrologie, că aceasta deține în fapt o cunoaștere ezoterică asupra mecanismelor creației Cosmosului, cunoaștere pe care chiar și oamenii de știință cei mai curajoși, abia dacă încep să o întrevadă.

1. Planul eclipticii
 2. Cercul zodiacal (centura zodiacală)
 3. Pământul
 4. Poziția echinocțiilor
- N/S: axele polare ale sferei celeste

Termeni de vocabular astrologic

În astrologie, Pământul a fost mereu considerat ca fiind centrul Universului. În fapt, ceea ce se lua în considerare nu era Pământul, ci ființa umană a cărei temă natală era studiată; însă luând în considerare dimensiunea Universului, Pământul poate fi considerat ca fiind centrul sferei celeste.

Această sferă celestă este constituită prin proiecția în spațiu a ecuatorului și a meridianului „0” terestru, generând o latitudine celestă pentru ecuator și o longitudine celestă pentru meridian. Această sferă, în cadrul căreia Pământul este situat în centru, este mărginită în zona ecuatorului de cercul sau centura zodiacală. Aceasta din urmă este centrată în jurul planului eclipticii, care este proiecția orbitei Pământului pe sfera celestă.

În acest plan al eclipticii se înscriu toate planetele sistemului solar. Planetele, care se deplasează de-a lungul unei vaste spirale în centrul căreia se află Soarele, sunt în fapt situate toate aproape în același plan cu Pământul. Imaginați-vă o portocală tăiată în două, al cărei centru este Soarele. Toate planetele vor fi situate la suprafața secțiunii făcute în portocală, la distanțe variabile în raport cu centrul. Pe această suprafață, Mercur ocupă prima poziție, Pământul a treia, iar Pluto a noua. Însă planetele nu sunt înscrise exact în acest plan al eclipticii, ele se situează de-o parte și de alta a eclipticii, longitudinea lor nefiind constantă de-a lungul întregii faze de revoluție. Astfel, depărtarea medie în raport cu acest plan este de 7° pentru Mercur, 3° pentru Venus și mai puțin de 2° pentru celelalte planete. Această depărtare este numită *declinație*. Singur Pluto se îndepărtează cu 17° în raport cu planul eclipticii. Dar aceasta nu este singura sa aberație: orbita sa este foarte excentrică și neregulată, astfel încât în faza de periheliu planeta intersectează orbita lui Neptun, care este situat totuși la miliarde de kilometri și care a devenit cea de-a opta planetă a universului nostru.

Cercul zodiacal este delimitat de declinația lui Pluto. El este așadar situat de-o parte și de alta a planului eclipticii, desfășurându-se pe 34° în total. De-a lungul acestui cerc zodiacal sunt amplasate constelațiile, perfect vizibile de pe Pământ, și care alcătuiesc zodiacul.

Prin jocul optic geocentric, aceste constelații par să fie tranzitate de către Soare de-a lungul parcursului său celest anual, cu o viteză de o constelație pe lună. În aparență, Soarele răsare așadar într-unul dintre semnele zodiacului, nume dat de către antici celor douăsprezece constelații astfel reperate.

S-a vorbit de asemenea și despre un alt treilea semn zodiacal, *Serpentarius* (Omul cu șarpele), care se inserează între Balanță și Scorpion și acoperă primul decan al celei din urmă. Această configurație stelară corespunde